

POGLAVLJE 1.

Prati me posvuda. Mislila sam da sam ga se riješila kad sam izašla kroz prozor svoje sobe i zaobišla trijem s našim bazenom na putu do praonice – ali onda začujem tatu kako mi izdaleka govori o nedavnom napadu nožem u blizini londonske postaje podzemne željeznice. Preko zvučnika koji se nalazi na pultu i dalje mi iz nekog kutka kuće navodi statističke podatke o kriminalu.

Ali ne. Ne zanima me to. Ignoriram ga dok uzimam odjeću iz sušilice i nosim je u svoju sobu, gdje se veći dio poda ne vidi od silnih kofera i kutija. Imala sam nekoliko tjedana vremena za pakiranje. A nekako sam ipak uspjela ostaviti najzahtjevnije zadatke za posljednji tren; moj prijevoz do aerodroma dolazi za sat vremena.

„Broj napada nožem prešao je šest tisuća...”

Utišam zvučnik u sobi kad opet začujem očev glas. Kad otiđem iz ove države, zamolit ću nekoga da mu isključi internet. Inače će doživjeti srčani udar.

Mobitel mi zazuji. Očekujem da je to tata, ali zove me najbolja prijateljica Eliza, pa je stavim na razglas i bacim mobitel na krevet.

„Oprosti što nisam došla”, kaže umjesto pozdrava. „Dosad smo se već trebale vratiti, ali mama se posvađala s radnikom na parking u zbog udubljenja na braniku za koje sam prilično sigurna da je sama kriva, pa još nismo...”

„U redu je. Zbilja. Nije važno.”

Počnem presavijati majice i tajice, žurno ih naguravajući u prtljagu, sumanuto se utrkujući sa satom koji pokazuje da uopće nema smisla uredno ih slagati. Očajavam dok pokušavam ugurati dvadeset kila odjeće u pretrpani kofer. Prije nekoliko dana zamišljala sam izvrsno organiziran odlazak, ali sada shvaćam da je to bio tek pusti san.

„Ali ostavljaš me”, zacvili ironično na onaj svoj tipični antipatični način. Razočarana je svaki put kad se probudi i shvati da još nije bio smak svijeta, ali ja sam jedna od rijetkih ljudi koje ne prezire. Vrlo ljupko. „Neću te vidjeti godinu dana. Nedostajat ćeš mi.”

Frknem od smijeha. „Ovo je zvučalo bolno.”

„I jest bilo bolno”, uzdahne. Zapravo, Elizi još nikad nitko nije trebao, niti nedostajao.

„Cijenim trud.” Po tome znam da joj je stalo.

Iskreno, zavidim joj na samodostatnosti. Na tome što toliko voli provoditi vrijeme sama i što je toliko ravnodušna prema tjeskobi, sumnjičavosti ili strahu. Snašla bi se na svakom mjestu na svijetu, a za sreću bi joj bila dovoljna šalica dobre kave.

Mobitel mi se oglasi jer imam novi poziv. Obećam Elizi da ću je nazvati prije ulaska u avion i javim se, ne gledajući ekran i vjerujući da me zove buduća cimerica. S obzirom na vremensku razliku i trajanje leta od Nashvilea do Londona, ovo mi je vjerojatno posljednja prilika da razgovaram s njom prije nego što se pojavim pred ulazom svojeg novog stana.

„Halo?”

„Za žene između šesnaest i dvadeset devet godina postoji osam puta veća šansa da u Londonu postanu žrtve...”

„Tata, ti to ozbiljno? Jesi li razgovarao s dr. Wuom o svojoj pomahnitaloj paranoji i strahom od razdvojenosti?”

„Dušo, slušaj me. London može biti vrlo opasno mjesto za mladu ženu. Živio sam ondje šest mjeseci, znaš.”

Da. Svi znaju. Ondje je pisao i snimao svoj treći album u ulici Abbey Road, po kojoj su Beatlesi nazvali svoj jedanaesti studijski album, a po kojoj sam ja trideset dvije godine poslije dobila ime.

„Valjda ti je jasno da mnogo ljudi iz drugih dijelova svijeta”, kažem mu, pokušavajući zatvoriti još jedan kofer, „smatra SAD nasilnim i barbarskim mjestom koje vrvi kriminalom?”

„Ovo nije isto kao odlazak u kino u centru Nashvilea”, odgovori mi, ignorirajući moj argument. „London je golemi, međunarodni grad. U jednom trenutku možeš biti u taksiju, a u drugom si već nestala osoba.”

„Mislim da ti dr. Wu ne bi preporučio gledanje serijala *96 sati* za lakše suočavanje s odlaskom kćeri u inozemstvo.”

„Abbey.”

„Tata.”

„Imaš devetnaest godina. U Velikoj Britaniji si po zakonu dovoljno stara da smiješ piti alkohol. Oprosti što nisam oduševljen kad zamislim svoju kćer na drugom kontinentu, s ljudima koje ne poznajem, s hrpom engleskih šupčina koji joj šalju pića u noćnom klubu.”

„Koji su sasvim drukčiji od američkih šupčina.”

„Abbey.”

Sada mi je jasno da gubi kontrolu. Tata nikad ne koristi ružne riječi preda mnom. Jedva popije čašu vina za večerom ako sam prisutna. Otkad se vratio s posljednje turneje, kad sam imala jedanaest godina, pretjerano se trudi obuzdati ropera u sebi, Gunnera Blyja, i biti savršena očinska figura. Kad sam još bila jako mala, u jednom su časopisu izašle fotografije tate kako u četiri ujutro izlazi iz autobusa držeći bocu Jacka u jednoj ruci, a mene u drugoj, dok mu cigareta visi iz usta. Mislim da ga je to šokiralo i prestravilo. Uplašio se da ću postati spaljeno, degenerično dijete slavnog roditelja koje se pojavljuje u reality emisijama, odlazi na rehabilitacije i plače na televiziji te komunicira s njime samo preko stranica trač rubrike.

Volim svojeg tatu, ali on se emocionalno raspada i njegova mi zaštitnička nastojenost postaje naporna.

„Tata, znam da bi volio da cijeli studentski život provedem zaključana u svojoj sobi, ali znam se brinuti za sebe. Vrijeme je da me pustiš, stari. Sada sam velika cura.”

„Ne razumiješ. Znam koliko se lako nekoliko pića pretvori u nekoliko lajni kokaina...”

Za ime...

„Možemo li nastaviti razgovor drugi put? Trenutačno sam u kaosu.”

Prekinem poziv, ne čekajući njegov odgovor. Ako nastavimo ovaj razgovor, čovjek će se dovesti do ludila.

Poslala sam prijavu da drugu godinu studija provedem na london-skom sveučilištu Pembroke jer me na to potaknula profesorica iz europske povijesti i ludilo izazvano serijama *Peaky Blinders*, *Kruna* i *Love Island*. No iako sam imala izvrsne ocjene na prvoj godini i profesori su mi rado napisali preporuku, ni u jednom trenutku nisam vjerovala da ću biti primljena. No otkad se to dogodilo, u mojem životu vlada pravi kaos. Morala sam reći svojem paranoičnom ocu da se selim, i to u drugu državu.

Dan D je tu, a tata to ne podnosi baš najbolje.

„Možda možeš studirati online.”

Zamalo poskočim metar u zrak kad izvučem glavu iz ormara držeći hrpu odjeće i ugledam ga kako stoji nasred moje sobe.

„Isuse Bože, tata! Uznemirujuće se dobro šuljaš za čovjeka tvojih godina.”

„Što kažeš?” navaljuje. „To bi ti odgovaralo.”

„Ne, to bi odgovaralo *tebi*. Zaboravi. Odlazim. Prijevoz dolazi za koju minutu. A cimericama sam već poslala iznos prve mjesečne stanarine.”

Sjetim se da mi se još nisu javile, pa uzmem mobitel i shvatim da imam nekoliko nepročitanih poruka s vrlo dugačkog telefonskog broja. Trebat će mi vremena da se naviknem na to.

LEE: Bok, dušo. Jedva čekam da dođeš. Tvoja soba je spremna, a čekaju te i darovi za useljenje. Jackie i Jamie vjeruju da će ti se svidjeti. Upute do stana poslane su ti e-mailom. Nemoj pratiti upute na Googleovim kartama, ne valjaju. Vidimo se sutra. Danas? Ne znam više. Pusa.

„A zašto nisam razgovarao s tim cimericama?” pita tata, a na licu mu bore od briga postaju na očigled sve dublje. „Ne znamo ništa o njima. Što ako saznaš da je tvoj stan zapravo skladište na pristaništu u kojem neki muškarci čekaju da te otmu?”

„Joj, kako si naporan.”

Pošaljem kratki odgovor Lee i stavim mobitel u džep.

„Našla sam ih na istoj stranici na kojoj je Gwen našla cimerice za svoj semestar u inozemstvu”, podsjetim tatu. „Svi na toj stranici su provjereni, a preporučuje je i sveučilište. Sve je po zakonu.”

Budući da me i dalje zbuduju vremenske zone, još se nismo službeno upoznale preko videopoziva, nego samo preko poruka, koje su mi većinom stizale tijekom noći. Ali moji razgovori s Lee ova posljednja dva tjedna bili su ohrabrujući. Čini se vrlo draga. Na završnoj je godini, što znači da je starija dvije godine od mene. I još dvije cure žive s njom.

„Bilo bi mi lakše da sam razgovarao s njima”, kaže tata. „Ili s njihovim roditeljima.”

„Njihovim roditeljima? Ozbiljno? Pa ne odlazim prespavati kod prijateljice. Ovo su odrasli ljudi.”

Tata me pogleda ispod oka, a usne su mu ravne. „To mi nimalo ne olakšava situaciju.”

„Predlažem da o tome razgovaraš s dr. Wuom.”

Podrugljivo mu se nasmiješim preko ramena, što mu se nimalo ne sviđa.

Tata sjedne na rub kreveta. Prođe rukom kroz razbarušenu kosu i počese si bradu. U ovakvim trenucima – bez ikakvog posebnog razloga – shvatim koliko je čudno biti kći Gunnera Blyja. Zato nisam htjela da moje cimerice saznaju tko mi je otac. To bi samo zakompliciralo situaciju.

Cijeli sam život okružena ljudima koji se pretvaraju da su mi prijatelji samo kako bi se približili njemu. Nikome nisam mogla vjerovati. Previše sam se puta razočarala zbog lažnih prijateljstava. Preselili smo se iz L.A.-a na ranč u blizini Nashvilea da bismo se maknuli od ljudi željnih slave i ulizica te kako bismo vodili mirniji život. A tako i jest. Većinom. Katkad se ipak pojavi pokoji fanatik. Obožavatelj ili netko tko želi napredovati u karijeri. Poduzetnik koji želi prodati fotografije i tračeve TMZ-u.

Rano sam naučila da je svijet pun zamki i guja. Zato se ni ne koristim društvenim mrežama. Stoga ne zamjeram tati što je toliko neurotičan. Ali voljela bih imati malo više prostora da sama donosim odluke.

„Slušaj me, dušo”, uzdahne tata. „Znam da sam naporan, ali moraš shvatiti da je ovo za mene novost. Ti si moja kći. Svaki je otac prestravljen kad dijete otiđe i započne vlastiti život. Kad sam bio star kao ti sada, potpisao sam ugovor s diskografskom kućom i svake sam noći bio u drugom gradu, upadao u razne probleme.”

„Da, čula sam”, kažem ravnodušno.

Tata se nasmiješi i pogne glavu. „Onda znaš da sam vidio s kakvim se sve problemima suočavaju mlade žene u velikim gradovima.”

„Da. Pretpostavljam da sam ja tako nastala.”

Tata se zakašlje, namrštivši se. „Tako nekako.”

Nije tajna da je Nancy bila fanatična obožavateljica i da je slijedila mojeg tatu posvuda dok nije napokon dospjela u njegovu hotelsku sobu. Nisu dugo bili u vezi. A ostalo je rock ‘n’ roll povijest. Ti fanatici nevjerojatno su hiroviti.

Iskreno, mislim da sam spremna za pokoji adolescentski ispad. Kad si kći Gunnera Blyja, velika je mana to što odrastaš slušajući priče o njegovim podvizima, kakvih u tvojem životu nije bilo jer si skrivena i hermetički zatvorena zbog njegove grižnje savjesti. Cijenim to što mi želi samo najbolje, ali sada sam studentica. Voljela bih iskusiti barem malo divlje razuzdanosti svojstvene za cure mojih godina.

„Samo ti želim reći da se brinem. To je sve.” Tata ustane i posegne za mojim dlanom. „Ti si jedini uspjeh u mojem životu.”

„Mislim da se *Billboard* i polica puna Grammyja ne bi složili.”

„To mi sve nije ni upola važno kao ti, razumiješ li me?”

Okolo zasuzi i zbog toga mi se stegne grlo. Najteže mi je kad vidim da je tata tužan. Oboje smo meka srca.

„Volim te”, kažem mu. „I bit ću dobro. Puno mi znači to što si pristao. Ovo mi je vrlo važno.”

„Samo mi obećaj da ćeš donositi ispravne odluke. I zapamti da se ništa dobro ne događa preko noći.”

„Obećavam.” Zagrlim ga i poljubim u obraz.

„Znaš da se u bilo kojem trenutku možeš vratiti doma?” Ne želi me pustiti iz zagrljaja, a ja se ne odmičem jer znam da mu je ovo potrebno. „Bilo kad. Danju ili noću. Samo reci i kupit ću ti kartu za povratak.”

„Znam.”

„I ako upadneš u neku nevolju. U bilo kakvu. Ako se nađeš negdje gdje ne želiš biti ili završiš u zatvoru...”

„Tata...”

„Što god da se dogodi, samo me nazovi i pomoći ću ti. Neću te ništa ispitivati. Ne moramo ni razgovarati o tome. Obećavam ti.”

Obrišem suzu u oku i razmažem je o njegovu majicu. „Dobro.”

Mobitel mi se oglasi. Vozač šalje poruku da je ispred kuće.

Nervozno izdahnem. „Moram ići.”

Da. Ovo se zbilja događa.

Dosad sam razmišljala samo o slobodi i avanturi koje me čekaju kad se preselim na drugu stranu oceana. No odjednom me preplave strah i nesigurnost. Što ako mi se cimerice nimalo ne svide? Što ako se ja njima nimalo ne svidim? Što ako je hrana u Engleskoj odvratna? Što ako su svi na mom novom fakultetu puno pametniji od mene?

Nagli poriv da se zavučem pod krevet stegne mi prsa.

Kao da čuje tjeskobu koja navire u meni, tata se sjeti da je on roditelj i da bi on trebao tješiti mene.

„Nemoj se brinuti”, kaže, prebacivši moj ruksak preko svog ramena i uhvativši moj kofer. „Očarat ćeš ih.”

Zajedno nosimo prtljagu do limuzine koja čeka ispred kuće. Ono što nisam ponijela bit će mi poslano. Nisam sigurna dišem li uopće dok me tata grli zadnji put za oproštaj i stavlja mi snop novčanica u džep.

„Za hitne slučajeve”, kaže mi. „Volim te.”

Većinu mi života ova kuća djeluje poput ugodnog zatvora osmišljenog da me zavara i natjera da zaboravim na to da sam zarobljena unutar njezinih zidova. Napokon sam se oslobodila, a nijednom se nisam zapitala što ću učiniti kad iskusim tu slobodu. Čeka me zastrašujući svijet prepun raznih prijetnji i rizika.

I jedva čekam.

U London sletimo malo poslije ponoći te kroz prozor zamućen kapljicama kiše promatram svjetla piste za slijetanje dok nas preko razglasa upozoravaju da namjestimo vrijeme na satovima.

Let je trajao gotovo deset sati i jedva čekam izaći. Silno mi se piški, a stopala su mi natečena. Nekakva mahnita užurbanost obuzme me dok stojim u prolazu između sjedala, tjeskobna i nemirna, s torbama u rukama dok čekam izlazak iz aviona. Vrata se otvore te se žurnim korakom uputim niz prolaz prema terminalu i najbližem toaletu.

Već je jedan sat ujutro kad vozač smjesti sve moje torbe u prtljažnik crne limuzine. Ponudim mu upute koje mi je Lee poslala, ali uvjerava me da vrlo dobro poznaje Notting Hill.

Moje tijelo i dalje misli da još nije ni dvadeset sati. Priljubim lice uz prozor kraj suvozačkog sjedala i promatram londonska svjetla u prolazu.

Nisam puno putovala, zahvaljujući pretjerano zaštitnički nastrojenom ocu koji na svakom uglu ulice vidi ubojstvo, pa me iznenadi što grad izgleda isto kao u filmovima. Arhitektura, znamenitosti. Crvene telefonske govornice. Gotovo je nevjerojatno. Pogledom upijam ovu metropolu, pogledavajući naprijed svakih nekoliko sekundi i uspaničeno uzdišući zbog nadolazećih vozila, a onda se sjetim da smo na drugoj strani ceste. U retrovizoru vidim da mi se vozač zbog toga smješka.

Pošteno, gospodine. Pošteno.

Odlučim izbaciti sve iz sebe na putu do svog novog doma, prihvativši stereotip naivne američke budale dok besramno zurim u dvoetažne autobuse i postavljam vozaču glupa pitanja samo da bih slušala njegov naglasak. Ali budući da u prometu u ovo doba nije gužva, vožnja završi prebrzo, i to u osebujnoj stambenoj ulici u kojoj je niz ciglenih kuća u pastelnim bojama.

Polako se približimo ožbukanoj dvokatnici prljavo bijele boje, građenoj u stilu edvardijanske arhitekture. Ispred oba stana nalazi se trijem sa stupovima i željezna ograda visine do struka koja okružuje male vrtove s lončanicama, a tu su i stube koje vode do natkrivenih ulaza. Stopala mi počnu trnuti od nervoze kad pročitam broj 42 na prednjim vratima stana slijeva.

Svjetlo na trijemu je upaljeno i čeka moj dolazak.

„Idem provjeriti je li netko budan”, kažem vozaču, ali zapravo to govorim sebi dok se prisiljavam uhvatiti kvaku na vratima.

Kroz bijele zastore prozora vidi se svjetlo, što je još jedan dokaz da me netko čeka, no sada se pitam jesam li trebala putovati noćnim letom da dođem ovamo u neko normalno vrijeme. Ne ostavljam baš dobar prvi dojam ako nitko od njih ne može spavati zbog mene.

Ali što bude, bit će.

Pokucam i zadržim dah. Već sam zamislila desetak užasnih scenarija o ovoj situaciji. Možda iste sekunde shvatimo da si nimalo ne odgovaramo. Koliko znam, sve cimerice su godinu ili dvije starije od mene. Što ako za tjedan ili dva ne budu imale više strpljenja za zbunjenu Amerikanku?

Opet se saberem te primijetim da se netko kreće u kući. Zavjese se zaljuljaju i vrata se otvore.

U potpunosti sam zbunjena kad se na pragu pojavi visoki crnac u širokoj majici bez rukava i dugačkim, širokim, svilenim hlačama u boemskom stilu.

„Znao sam da si crvenokosa.” Nasmiješi mi se, ozareno i ljupko.

„Ovaj, je li Lee doma?”

„Povremeno. Ali popio sam skoro cijelu bocu crnog vina, pa ništa ne obećavam.”

Je li to odgovor? I dalje sam zbunjena.

„Ja sam Abbey.” Zagrizem usnicu. „Trebala bih se useliti u ovu kuću.”

„Naravno, dušo.” Pogleda preko moje glave i kimne vozaču.

„Žao mi je što ste morali ostati budni zbog mene. Trebala sam razmišljati o vremenskoj razlici kad sam rezervirala let.”

„Nismo svi. Druge dečke ćeš upoznati sutra. Večeras su u izlasku.”

Tupo trepnem. „Dečke?”

„Jacka i Jamieja.” Otvorivši mi prednja vrata, uvuče me unutra. „Bolja je da ih ne čekaš. Doteturat će oko četiri ujutro. Nemoj ih odmah osuđivati, pričekaj bar dok prođe doručak.”

Ostavi vrata odškrinuta jer vozač vadi moju prtljagu i nagomilava je na rubnik.

Polako mi postaje jasnije. „Ti si Lee?”

„Otkad sam se rodio.” Skine mi ruksak s ramena i prebaci ga na svoje, zauzevši pozu modela iz kataloga. „Znam, privlačniji sam uživo.”

Unutrašnjost stana je osvjetljena i prozirna, što je olakšanje, s obzirom na turobne vremenske uvjete. Na dnu stubišta nalazi se maleno predvorje, a zatim slijedi uski hodnik koji vodi do dnevnog boravka s jedne strane i do kuhinje na samom kraju. Kaotičan spoj skupocjenog, ali neusklađenog modernog namještaja, kao da su stranice časopisa za dizajn interijera izmiješane i ubačene u ovaj prostor.

„Ali Lee je cura”, naglasim.

On podigne obrvu. „Ne dopusti da te ove besprijekorne jagodice na obrazima zavaraju.”

„Ne, želim reći da bih trebala živjeti s cimericama. Jesam li u pogrešnoj kući?”

„Ne ako si ti Abbey Bly.” Promatra me skeptično i zabrinuto. Kao da sam histerična žena koja se u prolazu sa žitaricama nagurava kolicima za kupovinu. „Ja sam Lee Clarke. Dobro došla u London.”